

**ERIN TEAGAN**

**MADDIE LITTLE**  
**ȘI**  
**FORMULA**  
**PRIETENIEI**

Traducere din engleză  
de Mihaela Doagă

CORINT BOOKS

## Capitolul 7

Când mă așez pe scaun în autobuz, cât mai departe cu putință de trădătoarea de soră-mea, mă izbește brusc, ca și cum m-ar fi pălit un morman de cărămizi, gândul că bunicul n-o să-mi mai facă de-acum cu mâna de la fereastra mansardei când trecem prin dreptul casei lui.

De-abia începuse vacanța de vară când bunicului i s-a făcut foarte rău și a leșinat în bucătărie. Tata a zis că organismul lui nu mai făcea față. Mama a zis că sufletul lui nu mai putea cuprinde tot dorul lui de bunica. Eu am zis că o să-i treacă și că trebuia doar să-și bea ceaiul lui negru. Dar m-am înșelat.

În fiecare dimineață de școală, el stătea în firida de lângă birou și-mi făcea cu mâna când treceam prin dreptul casei cu autobuzul școlii. De ziua mea purta un coif de petrecere. De Halloween, o mască de pisică, din aia cum poartă copiii. Mă uit de jur

împrejur prin autobuz, panicată, sperând că Brooke o să-și dea seama, poate, că vom trece prin dreptul casei bunicului și că el n-o să mai fie acolo. Dar Brooke râde cu Abby, ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Și mi-a rămas un gust prea dulceag în gură de la frigănele și ghiozdanul pe care-l țin în poală mi se pare prea greu.

Depășim colțul și mă ia cu amețeală. Cum de m-a luat așa pe nepregătite treaba asta? Cum de am putut să uit așa de repede de bunicul?

Mi se pune un nod în gât când trecem pe lângă cafenea. Și apoi probabil că înaintăm cu vreo sută de kilometri la oră, pentru că am ajuns deja la terenul de tenis. Încerc să compun o procedură de operare standard în minte, încerc să recit numerele prime sau elementele din tabelul periodic. Dar nu-mi vine în minte nici măcar unul.

— Te simți bine? mă întreabă o fată așezată dincolo de culoar.

Mă șterg la nas și văd ceva roșu pe mână. Văd stropi roșii pe picior. Îmi cade ghiozdanul din poală.

— Îi curge cuiva sânge din nas aici! țipă fata la șoferiță.

Autobuzul se oprește și Brooke e lângă mine, repetând același lucru pe care-l spune și mama, întruna.

— E doar un pic de sânge. N-ai de ce să te îngrijorezi. Te ștergem noi. Nu-ți face griji.

E prima dată când îmi curge sânge pe nas de nici nu mai știu cât timp și mă străduiesc așa de tare să nu plâng de față cu toți copiii din autobuz, că mă ia durerea de cap. Brooke scoate un sul de hârtie igienică din geantă și eu pornesc cronometrul.

— Doar un pic de sânge. Nu-ți face griji, repetă.

Și pare că ținem apăsat pe nas o veșnicie. Brooke mi-a pus peste nas pachetul cu gheață din caserola cu prânzul și mi se face pielea de găină. Cineva îmi ține coada să nu-mi vină peste față.

— Am haine de schimb, mă anunță Brooke.

*Probabil că începe să-i amorțească mâna*, îmi spun în sinea mea. Stă în aceeași poziție de — mă uit la ceas — două sute treisprezece secunde.

— Oare ar trebui s-o sunăm pe mama? Poate că ar trebui s-o sunăm pe mama, îmi zice.

Parcă n-aș fi eu. M-a luat cu amețeală. Plutesc. Nu se poate să mi se întâmple asta. Von Willebrand e boala pe care o are Brooke. La ea e într-o formă gravă, ea sângerează prea mult. Nu eu.

Șoferița de autobuz stă pe culoar privindu-ne. Se uită la mine cum se uită toată lumea la Brooke când are un episod.

— Aveți nevoie de ceva? întreabă șoptit.

Brooke îmi ia șervețelul plin de sânge de la nas și revine rapid cu unul curat. E expertă. Eu vreau să mă întind, dar ea mă tot ridică.

— A început să încetinească, îmi spune. N-ai de ce să-ți faci griji.

Și apoi se oprește sângerarea. Mă uit la ceas: opt minute, patruzeci și trei de secunde.

— Ar trebui să mergi la asistentă, spune șoferița. Vrei o scutire?

Brooke clatină din cap.

— N-are nimic. Nu-i nevoie s-o sunați pe mama sau ceva.

Mă mângâie pe umăr.

— Dacă nu cumva vrei... Vrei s-o sunăm pe mama?

Eu mă șterg în continuare la nas.

— Nu, nu-i nevoie.

— Nu-ți face griji, spune Brooke, strângând toate șervețelele într-o pungă de plastic. Te ștergem noi.

Și apoi observ că în tot timpul ăsta autobuzul a fost oprit în dreptul casei bunicului. Mi-aș dori ca, printr-o minune, să-l văd așezat în firida de la geam, ridicându-și încurajator degetul mare, spunându-mi că totul va fi bine. Dar geamul e întunecat și nu e nimeni acolo și, deși sunt în autobuzul ăsta plin de lume, în viața mea nu m-am simțit mai mohorâtă și mai goală pe dinăuntru.

## Capitolul 8

**B**rooke mă ajută să cobor din autobuz când ajungem în sfârșit la școală. Mă ține de cot și sporovăiește peste umăr cu Abby despre orarul lor și despre cum o să fie distruse că nu mai fac sportul împreună. Și-apoi încep să sară și să chițăie cum fac ele de obicei, pentru că s-ar putea să aibă pauza de prânz în același timp cu Dexter. Și știu că ar trebui să-mi fac griji din cauza privirilor pe care le atrag cu bluza mea plină de sânge, dar parcă mi s-a pus o pâclă pe creier.

— Nimeni nu folosește vreodată baia aia, spune Brooke după ce-am mers o oră întreagă, parcă, timp în care Abby m-a tot călcat pe picioare din spate.

Mă așez pe o băncuță sub uscătoarele de mâini și Brooke îmi dă un suc de portocale din ghiozdanul ei.

— De unde ai ăsta? o întreb.

— Trebuie să fii pregătită mereu.

Scoate o pereche de blugi și o cămașă din ghiozdan. Brooke are destule chestii la ea cât să supraviețuiască unui dezastru natural.

— Trebuie să începi să faci și tu asta. Doar nu vrei să umbli așa toată ziua, nu?

Mă ridic și mă uit în oglindă. Am fața umflată și nasul meu e mare și roșu ca o...

— Nu te uita!

Brooke mă înșfacă și mă trage la loc pe bancă.

— Așteaptă cel puțin o jumătate de oră înainte să te uiți în oglindă. Nimeni n-arată prea drăguț după ce-i curge sânge din nas.

Îmi pune un șervețel umezit pe nas, ștergând urmele, în timp ce eu iau o gură de suc cald de portocale.

— Cred că o să se sune în curând, ne anunță Abby.

— Nu mă aștepta, îi răspunde Brooke. Spune-i domnului Fitz că am probleme ca fetele.

Abby aruncă guma la gunoi și își dă cu balsam de buze.

— Îți păstrez un loc, îi spune lui Brooke. Sper să te simți mai bine, Maddie.

Și apoi auzim că se sună. Gimnaziul începe fără mine și toată lumea probabil că și-a revendicat deja locul în primul rând, și-a ascuțit creioanele preferate și a identificat deja unde sunt ieșirile de incendiu.

Mă uit sub bancă.

— Stai așa. Unde mi-e ghiozdanul?

Brooke mă prinde.

— O să-ți vină iar sângele pe nas. Nu te mai apleca așa!

Simt că-mi vine sângele în cap și mă ridic așa de repede, că răstorn suc de portocale. Hainele de schimb îmi cad grămadă din poală. Brooke înhață blugii de pe jos până să-i atingă băltoaca portocalie.

— Sunt noi, îmi spune. Au costat cam o sută de dolari.

— Mi-am lăsat ghiozdanul în autobuz.

Simt ceva cald pe nas.

— Am nevoie de ghiozdan.

Brooke îmi pune hainele în brațe.

— N-ai nevoie de ghiozdan în prima zi de școală.

Îmi dă brânci într-o cabină de toaletă.

— Îmbracă-te!

Când se închide ușa, o încui cât ai clipi, pentru că acum nu-mi mai pot reține lacrimile. Lacrimi mari și rotunde, de bebeluș, de școala primară. Duc mâna la nas și răsuflu ușurată când văd că nu e sânge. Brooke parcă ar ști că am rămas încremenită în cabina minusculă.

— Bluza, îmi spune. Ia-o pe tine!

N-am creioane, n-am ghiozdan, nu mai am nici hainele mele. Am doar boala von Willebrand.



— Dă-mi hainele murdare, îmi spune Brooke. Și șosetele.

— Șosetele nu sunt murdare.

Brooke oftează de după ușă.

— Nu poți să porți șosete groase, cum poartă mama, cu blugi strâmți.

— Nu sunt șosetele mamei, zic.

— Să nu recunoști niciodată treaba asta. Nici măcar nu e frig afară. Scoate-le!

Îmi îngheață picioarele pe gresie și mă îmbrac rapid acum, gândindu-mă la toate ciupercile care pândesc pe podeaua asta, păcat că n-am bețișoarele la mine să iau o mostră. Blugii îmi vin un pic lungi și cămașa e mult prea mulată, dar ies oricum. Brooke bate din palme.

— Ce drăguță ești!

Se apleacă și-mi sumete blugii și-apoi se ridică, bătând din nou din palme.

— Chiar îți stă drăguț așa!

Eu îmi trag nasul, netezind cămașa. Încerc să nu zâmbesc, dar Brooke arată așa de caraghios ținându-se de încântare în baia asta împuțită de la gimnaziu, că nu mă pot abține.

Îmi întinde ghiozdanul ei pleoștit după ce își scoate din el trusa înflorată de machiaj.

— Uite. Știu ce obsedată ești ca nu cumva să nu fii pregătită și chestii de-astea. Te rog, nu te căra

toată ziua cu el. Ghiozdanele trebuie lăsate în dulăpioare. O să arăți ca o elevă de-a șasea cu el.

— Sunt o elevă de-a șasea.

— Exact.

Și, deși cam face mișto de mine, nu-mi vine să cred că Brooke mi-a dat singurul ei ghiozdan în prima zi de școală.

— Mulțam, îi spun.

— O, mai taci.

Deschide ușa care dă spre un hol pustiu.

— Hai să mergem!